

Psalm 130: Upati na odpuščanje

Iz globočine, o Gospod, kličem k tebi, *

Gospod, usliši moje klice.

Tvoja ušesa naj prisluhnejo *

glasu moje ponižne prošnje.

Če boš gledal, o Gospod, na krivdo, *

Gospod, kdo bo mogel obstati?

Toda pri tebi je odpuščanje, *

da bi ti v spoštovanju služili.

Upam v Gospoda, moja duša upa, *

čakam na njegovo besedo.

Moja duša čaka na Gospoda *

bolj kakor stražarji na jutro.

Bolj kakor stražarji na jutro, *

naj Izrael pričakuje Gospoda!

Zakaj pri Gospodu je dobrota, *

pri njem je obilje rešitve.

On bo rešil Izraela *

vse njegove krivde.

V vrtincu krivde

Neki človek se je vedno bolj zapletel v krivdo. Očitno ni ostalo pri enkratnem prestopku. Vrtinec hudih del se ga oklepa ter neusmiljeno vleče v črno jamo. Na koncu je vedno bolj osamel, nihče mu ne zaupa in se ne družijo z njim in. V tem brezizhodnem položaju začne vpiti iz globočine. Podobno se je godilo preroku Jonu. Pobegnil je pred Bogom, ki ga je poslal v mesto Ninive. Na koncu se je znašel v trebuhu ribe. Tukaj, v temi, je začel klicati Boga. Globočina, iz katere se oglašajo molivec psalma, torej nakazuje njegovo oddaljenost od Boga. Krivda ga je vedno močnejše ločila od svojega Stvarnika, odtujila sta se drug od drugega. Globočina pa zaznamuje tudi nered, ki ga krivda povzroča: razdvojenost, nasilje, sovraštvo ... Molvec tava in se zgublja v temni noči svoje grešnosti. Ga bo Bog, ki je daleč proč, zgoraj v nebesih, sploh še slišal? Očitno je to povsem odvisno od Božjih ušeh. Sicer vemo, da Bog sliši vpitje trpečih, ki živijo v bedi in stiski. Kaj pa, če so to sami zadolžili? Bo jih uslišal tudi v tem primeru?

Kdo je pravičen pred Bogom?

Stopimo z besedilom korak naprej. Mar ni vse to usoda slehernega človeka? Neki drugi pisec namreč ugotavlja, da ni nihče, ki živi, pravičen pred Bogom (Ps 143,2). Na ozadju krivde posameznega človeka se torej razodeva obupni položaj vsega človeštva,

ki ječi pod bremenom greha. Če bi bil Bog v prvi vrsti pravičen sodnik, ki kaznuje človekove prestopke in na ta način skrbi za red, kdo bi mogel pred njim obstati? Molivec na to vprašanje ne daje odgovora, saj je jasno, da niti največji svetniki niso bili popolni, brez vsakega madeža. To spoznanje nas spremlja že od začetka Svetega pisma. Potem ko je Bog svet ustvaril in videl, da je vse prav dobro, se je le-ta hitro obrnil proti svojem Stvarniku. Kmalu po stvarjenju, tako pripoveduje svetopisemski pisec, je Gospod videl, „da na zemlji narašča človekova hudobija in da je vse mišljenje in hotenje njegovega srca ves dan le hudobno (1 Mz 6,5). Če bi Bog hranil vse človekove prestopke v velikanskem arhivu, bi se bilo človeštvo že davno zgrudilo pod bremenom te krivde. Na tem ozadju se molivcu posveti, da Bog ni le sodnik, ki kaznuje krivico in na ta način uveljavlja pravičnost. Ker so vsi ljudje grešniki, v resnici le eden lahko odpušča in to je Bog sam. Človek bi bil že davno od Boga zapuščen, če mu le-ta ne bi bil vedno spet omogočil nov začetek.

Upanje za posameznika ...

To spoznanje navdaja molivca, ki vpije iz globočine, z upanjem. Zavedajoč se svoje krivde je klical GOSPODA, sedaj čaka na njegov odgovor. V jutranjih urah, ko so nekoč obravnavali sodne razprave, pričakuje Božjo sodbo. Zaupa, da ga Bog ne bo obsodil. Ne zato, ker je nedolžen, ampak zato, ker Bog ni le sodnik, temveč tudi rešitelj. Kdaj se bo razodela njegova rešujoča moč, je v njegovih rokah. Včasih potrebujemo leta, da jo spoznamo in sprejmemo. Tako molivec nestrpno želi zagledati luč odpuščanja kakor stražar pričakuje jutro in s tem konec svoje nevarne službe. Vzhajajoče sonce naj mu bo znamenje odpuščanja, ki preganja temo krivde in greha. S tem bi prišla pot iz globočine oddaljenosti od Boga končno do svojega cilja. Vsekakor pa si ne moremo sami odpustiti. Kot dolžniki čakamo na rešilno besedo odpuščanja in upamo, da nas bo dosegla Božja dobrot.

... in občestvo verujočih

Krivda je vedno zelo osebna zadeva, vendar se dotika tudi naših soljudi in celo sveta, v katerem živimo. Zato se na koncu psalma zorni kot ponovno razširi. V osvoboditvi posameznika iz blata grehov se hkrati dogaja odrešenje Božjega ljudstva.

In obratno: ker bo Bog odrešil Izrael, rešuje tudi posameznika, ker je del Božjega ljudstva. Zato mora tudi skupnost verujočih upati na Božjo besedo odpuščanja. Bog je usmiljen in milostljiv (2 Mz 34,6). Prav to prepričanje omogoča bibličnim piscem, razkrivati senčne strani človeka. Vera, da Bog ne obsoja, nas vabi, da gledamo iskreno na naše življenje, zaupamo v Božjo dobroto in smo velikodušni do svojih soljudi.

Avtor:

Klaus Einspieler, referent za Sveto pismo in liturgijo krške škofije
klaus.einspieler@kath-kirche-kaernten.at